

Mína

Mína a náhodní okoloidúci

napísala KATEŘINA PANTOVIČ
ilustrovala ELIŠKA STRAKOVÁ

Albatros

Mína a náhodní okoloidúci

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Kateřina Pantovič

Mína a náhodní okoloidúci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mína a náhodní okoloidúci

Kateřina Pantovič: Mína a náhodní kolemjdoucí

Text © Kateřina Pantovič, 2023

Illustrations © Eliška Straková, 2023

© Došel karamel, 2023

Translation © Nataša Juračková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytáňovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4669-4

ISBN e-knihy 978-80-566-4675-5 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Mína a náhodní okoloidúci

NAPÍVALA KATEŘINA PANTOVIČ
ILUSTROVALA ELIŠKA STRAKOVÁ

Albatros

venovanie

Pre všetky veľké deti, ktoré čítajú svojim malým deťom.
A tiež pre tie moje. To máte namiesto TikToku. Prepáčte.

1/ Na akú naozaj zaujímavú otázku sa dá odpovedať čísloukou?

Medzi závesmi zostala malinká medzierka. Mama to mala presne vypočítané, aby prvý ranný lúč poštekľil Mínu na nose. Stačilo ľavý záves trošku stiahnuť a pravý nechať pekne zvlnený a slnko ráno namierilo priamo k dolnému rohu postele, kam Mína v noci doputovala, napriek tomu, že zaspávala, ako sa patrí, s hlavou na vankúši a nohami pod paplónom. Teraz s otvorenými ústami a rozťahnutými rukami funela tak nahlas, že by ste si ju veľmi ľahko splietli s úplne iným stvorením než malým rozkošným dievčatom.

Nohy mala vyložené na vankúši a spod príkrývky vytrčali len malé pršteky, ktoré si včera nalakovala každý iným odtieňom ružovej, od toho, čo pripomínal cukrovú vatu, až po ten najtmavší, akú má zmrzlina z dračieho ovocia.

V iný deň by Mína so slnkom trochu bojovala. Možno by si cez hlavu natiahla paplón a tvárila sa, že si ho nevšimla, že je predsa ešte stále noc

a môže si dosnivať sen, v ktorom lieta vysoko nad domom a pozoruje malinké farebné bodky, čo boli v skutočnosti čapice a brmbolce detí zo sídliska, ktoré vybehli von stavať snehuliaka.

Dnes to však robiť nebude. Len čo sa lúč dotkne jej tváre, rozlepí jedno oko, potom druhé, skontroluje budík na nočnom stolíku, či sa slnko predsa len neunáhnilo a neobjavilo sa príliš skoro. Nie, je tu práve včas, aby všetko stihla. Má totiž kopec práce. Teda, mama má kopec práce. Mína až tolko

nie. Ona si len musí vyčistiť zuby, navliecť si pančušky, baletný dres a sveter, trochu si rozčesať vlasy, ale nie úplne, len tak, aby v budúcnosti existovala teoretická možnosť, že vlasy pôjdu oddeliť jeden od druhého, vypiť kakao, zobrať si tašku, vložiť si do nej desiatu a vyraziť do školy, kde chýbala celý minulý týždeň, pretože dostala kašeľ.

Teda dostala – znie to, akoby jej ho niekto zabalil do baliaceho papiera, obviazal červenou stuhou a daroval ako darček k narodeninám. Takto to nebolo. Kašeľ skrátka chytila v škole od spolužiaka Jonáša. Zvyčajne Mína nevie chytiť nič. Rozhodne nie loptu, ktorá k nej letí na telocviku, ani nechytí príležitosť za pačesy, či nos, keď niečo vyvedie.

Ak však ide o kašeľ, chytí ho takmer vždy, keď okolo nej preletí. Mama jej nakúpila plno vitamínov. Šumivé, rozpustné vo vode, žuvacie gumené v tvare exotických zvierat a aj úplne obyčajné, ktoré vyzerajú ako mandarínka či jablko. Pretože to naozaj sú mandarínky a jablká. Mama si nemôže dovoliť, aby bola Mína chorá, lebo inak s ňou musí ostať doma a na bránu kníhkupectva, ktoré vlastní, vyvesiť ceduľku ZATVORENÉ.

A to je zlé pre mamu, lebo potom nezarába peniaze, aj pre jej zákazníkov, pretože nemajú čo čítať, a keď sa to tak vezme, aj pre literatúru, keďže nič nie je smutnejšie ako opustené knihy vo výklade obchodu, na ktorého dverách visí ceduľa ZATVORENÉ.

Dobre, možno teraz trochu preháňam, určite sú aj smutnejšie veci. Napríklad dievča, ktoré leží v posteli a kašle, namiesto toho, aby behala po vonku a stavala si snehuliaka, keď vo februári konečne napadol sneh aj v Bratislave.

Áno, počuli ste dobre, bol február, a aj napriek tomu si Mína obliekla baletný dres.

„Chceš znovu prechladnúť?“ zalomila mama rukami, hneď ako zbadala Mínu v kuchyni. Bolo to trochu smiešne, lebo baletný dres si Mína obliekala denno-denne a mama sa každý deň tvárila prekvapene. Čo už, mamy asi takéto veci musia neustále opakovať a Mína sa s tým musí zmieriť.

A mama sa zase musí zmieriť s tým, že sa Mína bude obliekať tak, ako chce. Obliekanie je jedna z mála vecí, pri ktorých sa Mína rozhoduje úplne sama, a to je výsada, o ktorú sa jednoznačne nenechá pripraviť, a už vôbec nie pre niečo také vrtkavé, ako je počasie.